

[Lissa Mathiasen]

Så foreslås der gennemført en forbedring af støtten for de børnerige familier. Det er smukt og godt, men næsten uden bemærkninger gennemføres i sammenhæng hermed en helt generel ændring af grænsebeløbsberegningen, som vil få mærkbare forringelser til følge for husstande, som ikke har tre eller flere børn. Det påstås i bemærkningerne, at de to modgående bevægelser provenumæssigt ophæver hinanden, men påstanden forekommer os noget tvivlsom. Under alle omstændigheder bør det ikke accepteres, at en række i forvejen hårdt belastede husstande udsættes for forringelser.

Hvorfor er det familier med to børn, hvorfor er det enlige med børn, for ikke at tale om folkepensionisterne, der nu skal betale forbedringen gennem en stigning i deres egenbetaling? Tværtimod mener vi, at der specielt for de enlige forsørgeres og pensionisternes vedkommende er brug for forbedringer, så de også kan flytte ind i de nyere byggerier, uden at det fører til reduktioner i boligstøtten.

I den sammenhæng er der grund til at spørge ministeren, hvad de »manglende« forslag om den fremtidige regulering af den individuelle boligstøtte går ud på, for ud fra lovforslaget skulle man tro, at det forslag så er regeringens forestilling om indretningen af støtten for 1987. Er det tilfældet, er der grund til at sige: til lykke, hr. minister, i og med at man nu endelig har erkendt, at det efterslæb, der er fremkommet, er urimeligt. Men er det det modsatte, der er tilfældet, kommer der nye forslag fra ministeren inden længe, havde det været mere hæderligt, om det havde været med i denne omgang. Jeg vil i hvert fald spændt vente på at høre ministerens svar i dag på dette punkt.

Så foreslås der gennemført en ændring af reglerne om, hvornår et hjemmeboende barn kan medregnes ved beregningen af boligstøtten. Isoleret set er det en fordel, som vi også helt klart kan støtte, men hvorfor så straks komme noget malurt i bægeret og tage muligheden for de 23-25-årige ud? Det kan vi ikke rigtig se fornuften i.

Tilbage står så ændringen af refusionssatsen for boligydelse. Dels foreslås det, at boligydelsen kun skal refunderes med 50 pct. mod nu 75 pct., dels foreslås det, at der ikke skal kunne ske refusion, hvis kommunerne yder boligstøtte ud over det maksimum, der

er fastsat i lovens § 22, stk. 1. Det lyder jo meget pænt, når det hedder, at dette er et led i regeringens bestræbelser på at omlægge de hidtidige refusionsordninger til generelle tilskud, og, siger man videre, man vil endog forhøje bloktilskuddene svarende til første års statslige besparelser. Men vi kommer ikke uden om, at denne ændring klart har til hensigt at ændre den såkaldte adfærd i retning af mindre boligydelsesbetalinger, og det kan kun ske ved, at pensionisterne i højere grad fastholdes i utidssvarende boliger. Det vil uundgåeligt blive konsekvensen af den øgede kommunale andel. Kompensationen via bloktilskuddene vil godt nok på kort sigt holde kommunerne som sådan skadesløse, men der er navnlig grund til at hæfte sig ved tre forhold, synes vi.

Selve ændringen fra procentrefusion til bloktilskud kan nemt komme til at påvirke de konkrete beslutninger om pensionisternes boligmæssige placering. Det er jo grundideen i omlægningen, og det kan umuligt hævdes at være i overensstemmelse med ønskerne om at forbedre pensionisternes boligsituation. Hvis man ønsker at tilskynde til en forbedring, skal en høj procentrefusion naturligvis også opretholdes.

Herudover er boligydelsesudgifterne også, det ved vi, skævt fordelt på kommunerne, og det er vanskeligt at forestille sig, at generelle tilskud via bloktilskuddene skulle kunne rette op på denne skævhed. Nogle kommuner vil i særlig grad blive belastet, og det vil typisk være dem, hvor behovene for en markant ældreboligpolitisk indsats er størst.

Endelig er det vanskeligt at forestille sig, at bloktilskuddene tager højde for de fremtidige ændringer i boligydelsesbehovene, som vil være stigende i takt med stigningen i pensionistantallet og i takt med en forhåbentlig forstærket indsats for forbedring af de ældres boligforhold. Derfor kan vi kun betragte denne refusionsomlægning som direkte ældrefjendsk og i modstrid med regeringens påståede vilje til at ville gøre noget ved problemet.

Afslutningsvis har jeg et par ting, som jeg godt vil tage op i forbindelse med denne debat.

Det første er spørgsmålet om almennyttige boligselskaber, som har fået offentlig støtte til opførelse af boliger med et større fællesareal end normalt. Beboerne har i det selv